

[Merten Lange.]

ros for, så er det næsten en synd. En lille bitte smule sammenhæng i tankegangen skader jo ikke, selv i politik. Men det viser bare som et glimrende eksempel, at selv om vi eventuelt får kortlagt de forskellige støt-teformer osv., så er det højst usikkert, at vi bliver enige om, hvorledes omlægningerne skal finde sted. Det givne eksempel er i virkeligheden nyttigt.

Men så må man i det hele taget spørge: hvad er det for en partner, som regeringen eventuelt kan sikre sig til højre i salen i sådan nogle forhandlinger? Jeg ser med stor interesse — og vil da engang skrive et bredt stykke i mine memoirer om den sag, som hedder de afsluttede boligforhandlinger — at det lykkedes ved et mirakuløst samarbejde mellem de borgerlige partier at finde et eller andet, som de var enige om, og som de derefter fastslog var det allersomhelligste princip i boliglovgivningen, og da de var enige om det og ikke kunne få 100 pct. koncession fra regeringen, så brød de forhandlingerne. Jeg forstod, det var en genial taktisk manøvre, for vi fik da samtidig, selv om det voldte lidt besvær, lokket ud af disse borgerlige partier, hvad de hver for sig mente om, hvorledes boligproblemerne skulle løses. Jeg synes, det havde været usædvanlig morsomt, hvis man havde sendt de borgerlige partier ud sådan til en lille tænkepause, det havde været nødvendigt, ved natteforhandlingen, og så skulle de komme igen med et eller andet program, som de var enige om, og som kunne stå op. Det så vi ikke noget der bare mindede om skyggen af. Vi fik det hellige brud på forhandlingerne på et sent nattetidspunkt. Det var den udmærkede repræsentant for det radikale venstre, hr. Hilmar Baunsgaard, som afleverede det uomsvøbte nej, som vi længe havde ventet, men når man ser, på hvad basis det nej blev afleveret, så så vi hr. Hilmar Baunsgaard stå som en søjlehelgen på en knækket søjle, og det er jo også en position, men det er ikke den sikreste.

Når vi er kommet i den situation og det er gået så langt og disse forhandlinger har været så besværlige, så er en væsentlig årsag dertil regeringens høflighed. Nu skal man ikke bebrejde regeringen høflighed, det vil jeg slet ikke bebrejde statsministeren, og det skal man i det hele taget ikke, men høf-

lighed, som man ikke forventer gengældt, skal man selvfølgelig alligevel rationere, og det, som har været optakten til dette nu næsten afsluttede kapitel i de politiske forhandlinger her i Danmark, har nok været dette galante forsøg fra statsministeren på at prøve på at få en forhandlingssituation over for de borgerlige partier. Det har han jo lov til. De borgerlige partier siger endda ved enhver given lejlighed, at det bør han gøre. Det er faktisk det, vi hører tiest herinde, at det er dog næsten en forbrydelse, at statsministeren ikke kommer med åbent udspil. Jeg må indrømme, at i disse sager, som vi har haft for nylig, har udspillene fra statsministeren været overordentlig høflige, overordentlig vidtgående, og svarene har været nøjagtig lige så klare fra den borgerlige side. Man kan altså spørge, om ikke i realiteten det, som regeringen og statsministeren måske har lært af det, er, at man skal ikke fremsætte høflige tilbud til borgerlig side, før der er kommet sådanne forløbere for et svar, så der er nogenlunde rimelig grund til at tro, at man ikke får det, som jeg kalder en knækket kurv, for det er jo i realiteten det, der er sket, og det er sket fra en borgerlig opposition, der var så splittet i sine egne standpunkter, så i hvert fald nogle af dem skulle have taget høfligheden op for alvor.

Nå, men så er det jo godt for landet, at alligevel og efter alle disse omskikkeligheder tyder alting på, at der ved samarbejde mellem regeringen og os bliver sikret en noget bedre styring i hvert fald på dette område og bliver sikret, at der bliver gennemført nogle foranstaltninger, som virkelig kan gøre noget imod inflationen. Det er det, der er hovedposten, og det er det, som jeg håber vi får. Og jeg synes, det er vigtigt, at vi efter disse, skal vi sige mindre forsøg på utroskab er kommet i en situation, hvor jeg tror at regeringen har erkendt, at skal vi virkelig komme videre i udviklingen, så bliver man nødt til at sørge for at holde sig til en position, der ligger til venstre for midten. Jeg tror, det er statsministerens sidste version, og jeg synes, den er meget præcis. Den dækker det billede, som socialdemokratiet i Danmark skal og bør dække, det bør ligge til venstre for midten, ellers taber det sin fornuftige berettigelse som det ledende arbejderparti, og jeg synes faktisk, at dér har